

CHCE TO ROZVOJ TĚLA I DUCHA

Rozhovor s ředitelem přehlídky Jiřím Houzímem

Zaslechla jsem, že jste letos ředitelem přehlídky naposledy.
Určitě. Tak už jsem starý (smích). Nositelem grantu je soubor DS Piki Volyně. Jednatelkou je Maruška Banáková, která zodpovídá za chod souboru a finanční stránku dotace. Měla by dělat i ředitelku přehlídky.

Jak byste zhodnotil čtyři ročníky Divadelního Pikniku?
Byla to pro nás výzva. S pořadatelstvím jsme moc nepočítali. Přihlásila se větší města, s větší ambicí. Od roku 1991 1992 jsme dělávali asi deset let krajskou přehlídku. Poté se přesunula do Dačic. Překvapilo nás, že to vyšlo. Snažíme se to dělat co nejlépe. Jestli to vychází, záleží na lidech. Na nás je, aby fungovalo zázemí, abychom vyšli lidem vstříc ve všech oblastech. Aby mohli odehrát, měli včas připravenou techniku, mohli posedět, dobře se najíst a popít. To je posláním organizačního týmu, který se okolo přehlídky točí.

Existují problémy, se kterými se potýkáte?
Přehlídka je už zaběhlá. Bývaly problémy s dotacemi, které jsme obdrželi pozdě. Letos peníze poslali včas.

Na přehlídce vás ale budeme vidat stále, nebo ne?
Ano. Ponechám si úkoly spojené s technikou a organizací. Ředitel má jiné. Může si i vybrat divadlo, což já jsem nedělal. Nejsem takový odborník, abych byl schopný vybrat správné divadlo, které by na národní přehlídku patřilo. Od toho je programová rada. Někdy jsou představení lepší, někdy horší. Ale celkově považuji úroveň přehlídky za dobrou.

Co podle vás přehlídka Volyni přináší?
Určitě velkou prezentaci do světa, do českého světa. Ale doufám, že o ní budou za chvíli mluvit i v Americe (smích). Volyně nemá průmysl. Podporujeme tedy turistický ruch. Máme výhodu, že k nám jezdí lidé z celé České republiky. Tenhle kout ještě není tak známý. Nejsme Šumava. Jsme Pošumaví, které je specifické. Lidé, kteří přijedou, se k nám pak rádi vrací. A to je důležité. Volyně však na to musí být připravená. Aby se lidé dobře najedli a vyspali. A taky se měli na co podívat. Nabízím návštěvu Muzea, kde jsou zajímavé expozice, nebo návštěvu plovárny. Nedaleko je Krušlovský včelín, který je raritou. Japonci se na něj jezdili

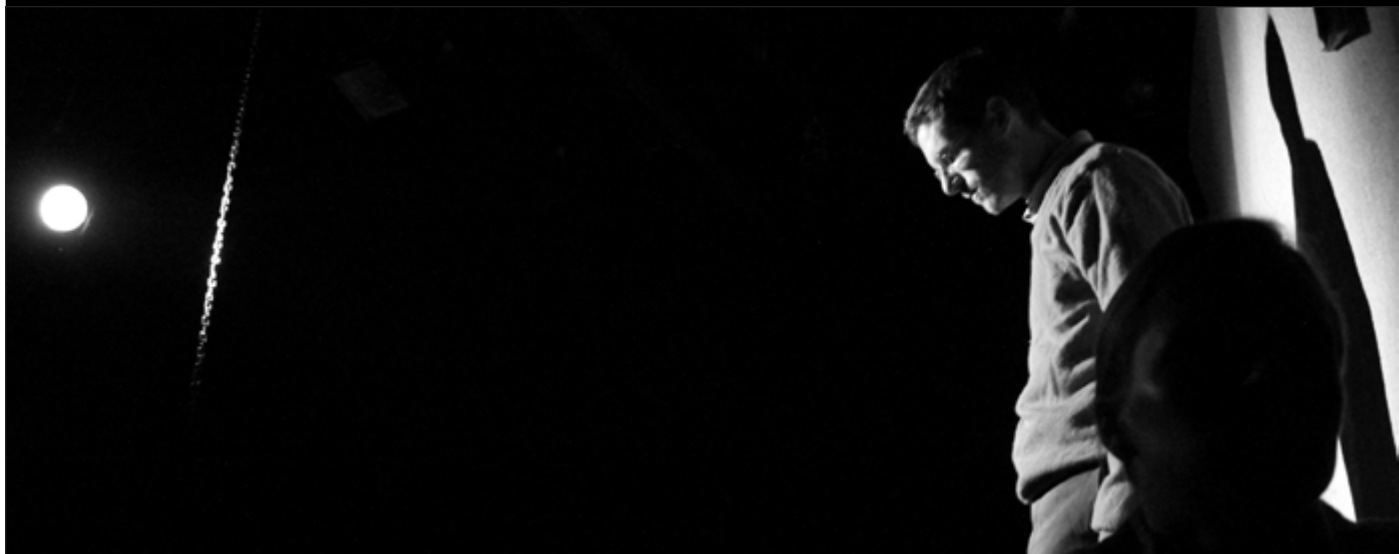

dívat a nikdo o tom pomalu ani nevěděl.

Z jakého důvodu je raritou?
Jde o ručně vyřezávaný celý včelín včetně skříní, křesel i obrazů. Pan Mach vyřezával od malička. Je opravdu na co se dívat.

Je sympatické, že jste vůbec nezmínil Hoštice.
Hoštice jsou taková nafouklá bublina. Je ale fakt, že lidi přitáhne. Hráli jsme na Slovensku. Když jsme zmínili Volyni, bylo ticho. Jakmile přišla řeč na Hoštice, hned se chytli. Já říkám Volyně u Hoštic, a ne Hoštice u Volyně (smích). Jsou ale zajímavější vesnice. Například Zechovice s barokními štíty. Všechny vesnice okolo jsou spojené s prací Jakuba Bursy, který odsud pocházel. Selské baroko, jak se říká, je všude ve vesnicích rozeseto.

Co říkají místní na národní přehlídku?
Všichni to kvitují, ale málokdo chodí. Snažíme se rozšiřovat povědomí, zvát. Jedná se však o období, kdy se děje hodně věcí. Třeba nám do toho vltne mistrovství světa v hokeji. Záleží na lidech. Těžko jim můžeme zapálit barák a vyhnat je z nory, aby šli do divadla (smích). Ale kromě pátečního hracího dne druhého víkendu, kdy to bylo slabší, jsme spokojeni. Není narváno, což je náš sen, ale tak to je. Ne každý zvládne všechna představení. Kromě poroty a tu já za to obdivuju. Nemůžou odejít.

VŠICHNI MÁME NĚJAKÝ OSTROV

Rozhovor s režisérem Tomášem Trumpešem

Jaké to je sednout si nad román a začít z něj dělat dramatický text? To podle mě vyžaduje jistou odvahu.

Ono to naštěstí v tomto případě nebylo tak, že by to byl nějaký úkol, se kterým by k tomu člověk přistupoval, ale vzniklo to opačně. Nad čtením textu se zrodila myšlenka a představa, jak jej dramatizovat. A v takovém případě je to pak výrazně jednodušší, samo se to začne nějak otvírat.

Není pro českého diváka Skandinávie příliš daleko? Přece jen nežijeme na ostrově a to odloučení a životní styl nám můžou být vzdálené. Myslím, že ne, že všichni máme nějaký ostrov, na kterém žijeme. Pro mě osobně to proto vzdálené není, i když můžu mluvit jenom za sebe.

Jak soubor přijal text, který není pro hereckou práci zrovna lehký?

Reakce se různily, byli tací, kteří k němu měli nedůvěru. Ano, byl to pro nás těžký úkol. Souvisí to i s tím, že na začátku je naše představa o výsledném jevištním tvaru velmi mlhavá a vágní. Takže důvěra na straně herců musela být ještě větší, protože to byl velmi riskantní krok a krok do neznáma. To ostatně platí o všech našich inscenacích, ale u této to platí obzvlášť.

Na druhou stranu je pak zkoušení dobrodružnější a možná i zajímavější, když je to hledání výsledného tvaru a nikoli nacvičování už hotové představy.

Pokud tomu správně rozumím, znáte dopředu význam či myšlenku, kterou chcete sdělit a postupně se s herci dopracujete k tomu, jak to na jevišti říct.

Ano, z hlediska obsahového to tak je. A zkoušení je hledání adekvátní formy. Když jsem četl román, naskakovaly mi nějaké konkrétní divadelní obrazy nebo jevištní situace. I proto bylo zkoušení dlouhé a v inscenaci kupodivu z mých původních představ nezbylo skoro nic. Ale to neznamená, že původní představy neměly svou úlohu. Byly nutným a důležitým krokem, který ale nezůstal krokem posledním, po něm následovala spousta dalších.

Měli jste nezvyklé uspořádání jeviště a hlediště. To vyplynulo z toho, v jakém prostoru jste zvyklí hrát doma? Nebo chcete, s nadsázkou řečeno, aby se divák přišel podívat dvakrát a viděl vaši inscenaci z obou stran?

To snad ani ne. Rádi hrajeme v komorním uspořádání. Nechtěli jsme to nikdy hrát na kukátko, to jsme věděli

od samého začátku. A pak jsme hledali vhodnou podobu scénografie, a i to se vyvíjelo velmi pomalu a postupně. Od začátku jsme ale věděli, že by to mělo být velmi sevřené.

Mohl byste vlastně představit váš soubor?

Jsme amatérský soubor z Boskovic, který funguje asi třináct let.

Na co se zaměřujete? Pouze na činohru?

Soubor dlouhodobě funguje ve dvou větvích, jedna se zabývá divadlem poezie, druhá činohrou. A kromě toho ještě občas připravujeme nějaká studiovější jednorázová představení, literární pásma a podobně. Takže činohra je jen jednou z částí naší činnosti.

Na čem nyní pracujete?

Rozezkoušeno zatím nic nemáme, ale už padlo rozhodnutí, že bychom rádi inscenovali text současného srbského dramatika Dušana Kovačeviče Profesionál.

Martin Rumler

POLOOSTROV V POLOŠERU

...je název fiktivní Ibsenovy hry, který vymysleli Dora Viceníková a Jan Mikulášek pro svou inscenaci Ende gut, alles gut v sekvenci, kde parodují duchamorné, ponuré divadelní psychologično (které bývá v Čechách s Ibsenem omylem často spojováno). Musím se doznat, že při sledování Lháře (dramatizace klíčového díla dánského existencialismu Martina Hansena z roku 1950) Divadla NABOSO Boskovice jsem si na něj nejednou vzpomněl. A to nejen proto, že se boskovická inscenace odehrává na ostrově a povětšinou v pološeru.

Základní výhrada, kterou jsem k ní měl, byla totiž právě neúměrná zatěžkanost hereckého projevu – naprostá většina výstupů se odehrávala monotónním, záměrně odemotizovaným způsobem, v pomalém tempu. Inscenaci tak zoufale chyběla práce s kontrastem – melancholie se znázorňovala melancholií, citová prázdnota citovou prázdnotou, existenciální ponurost existenciální ponurostí. Soustředit se na náročný text, obsahující řadu komplikovaných psychologických dialogů a subtilních náboženských úvah, se pak časem stalo zjevně nad síly části publika.

Prekvapení jsem poté zažil při četbě dramatizace režiséra Tomáše Trumpeše – kromě její kompoziční promyšlenosti nabízí příběh podstatně dramatictější i emotivnější, než jaký bylo možné vidět na jevišti. Hlavní postava příběhu, učitel Johannes Wig, je rovněž v textu podstatně aktivnější charakter, čechovovský typ, který se v boji s pocitem viny a vnitřní vyhořelostí zaplétá do komplikovaných vztahů s několika ženami najednou a touží aktivně měnit poměry na ostrově Sando (kde se příběh odehrává) – Jan Bařinka však vykresluje od začátku do konce „studeného patrona“, totálně apatického intelektuála, kterého se jeho okolí naprosto emocionálně nedotýká. Jistě, Johannesovým problémem je neschopnost otevřít se druhým (a v předloze i čtenářům), její ztvárnění tímto způsobem je však příliš přímočaré a ve výsledku nudí. Rozumím tomu, že souboru šlo možná více než o dramatický příběh o podání chladné, odcizené atmosféry, způsobu, s jakým Johannes vnímá svět okolo sebe „jako za sklem“. V tom případě si ovšem myslím, že se měl spolehnout spíše na jiné výrazové prostředky než slovo, na kterém je boskovická inscenace chtě nechtě založena.

Je to upřímně škoda – vzhledem k volbě mimořádně pozoruhodné předlohy, kvalitní dramatizaci, kultivované režijní práci, sugestivní scénografii i propracovanému světelnému a zvukovému plánu. Boskovický Lhář je v řadě aspektů poutavá inscenace, jen kladoucí na vstřícnost a trpělivost diváků leckdy neúměrné a neadekvátní nároky.

Jan Šotkovský

Představení jsem si opravdu užíval. Dokonce jsme si říkali, že by to bylo dobré vidět ještě jednou. Bylo by možná prospěšnější, kdyby to bylo zkrácenější. Ale otázka je, zda by se už neztrácela ta poetika. Když jsou věci opakované či zdvojené, tak to člověku víc a nějak jinak dochází. Určitě není potřeba to zrychlit, ale spíš to udělat tak, aby to na člověka ještě víc působilo. A skvělá byla hudební stránka ve spojení s textem.

Karel a Miky z České Lípy

Nebylo to vůbec špatné, fascinovalo mě, jak se dá pracovat se scénou a hudbou. Bavilo mě to, i když pro mě bylo nezvyklé být u herců takhle blízko, jako bych vlastně byla součástí scény i děje. Budu nad tím ale muset ještě dost přemýšlet, protože to byl docela těžký text na pochopení.

Petra z Volyně

Pro mě to víc než jednání bylo scénické čtení. Škoda že řadu slov nepředvedli spíše do jednání a akce a zůstali u přednesu. Chápu asi, proč to tak je, ale jevištní akce by tomu prospěla. není třeba vše říkat, spousta věcí se dá zahrát. Ale je vidět, že vědí, co chtějí říct, přemýšlejí nad tím.

Martin z Jihlavy

Bylo to pro mě celkem problematické, třeba z hlediska herecké stránky. Ale nějaké hodnocení si budu muset ještě promýšlet.

Pavla z Loun

DK Jirásek Česká Lípa / režie: Václav Klapka

Václav Klapka: Maratův Sade

JE TO BOJ V PRŮSEČÍKU

Rozhovor s režisérem Václavem Klapkou

Kde se zrodil nápad či vášně pro tento text? Jak jste ho i pro sebe objevil?

Znal jsem původní hru Petra Weisse ze šedesátých let a nějak jsem dospěl k přesvědčení, že doba na- zrála k tomu, aby se člověk vyjádřil k celospolečenským tématům, k tématům politickým a filozofickým, a udělal jsem si to k obrazu svému a k obrazu dnešní doby.

Proč jste vlastně Weissův text upra- voval? Přišel vám už starý či poplatný době vzniku?

Weiss byl komunista a ten text tak byl o něčem jiném. Takže jsem si udělal text po svém. Jeho nápad byl geniální, ale provedení bylo hrozné, Marx z toho koukal šíleně.

Myslíte si, že prožíváme revoluční dobu?

Od roku 1989 se k tehdejší revoluci vymezujeme pořád. Doba je nestálá. Běsy se kolem Evropy stahují. Ano, myslím si, že jo, že ta doba nazrála.

Jak jsem si všiml, tak jste z ředitele blázince udělal velmi současného politika, který se nerozpakuje využít pacienty blázince ke svým politickým hrátkám. Byl tohle

cíl, který měl mimojiné na diváka dolehnout?

Nechtěli jsme dopředu vystrkovat postavu ředitele, ale ano, takhle se dá tato postava přechít. Ale je to jedna z mnohých rovin.

Vaše představení bylo hodně výtvar- né, velkou roli hrál i zvuk...

Ano, inscenace má být celistvý tvar. Tak to mám rád.

Na co nového se teď chystáte? Máte rozzkoušeno něco nového?

Já určitě ne. Byla to tak těžká práce a tak velké téma, že si člověk opravdu potřebuje odpočinout. A pokud bych vůbec uvažoval o něčem novém, pak o něčem lehounkém. A nejen kvůli mně. I herci byli po zkouškách nebo představeních velmi emočně unavení.

Jak dlouho jste s tímto textem strávil?

Napsal jsem to asi za dva měsíce, pak jsme s textem asi tři měsíce bojovali, než jsme našli klíč.

Od září jsme zkoušeli a premiéra byla v lednu.

Pokud byste si mohl vytáhnout jednu postavu z vaší inscenace, která je vám nejbližší nebo kterou ve svém životě žijete, která by to byla?

Pro mě i pro každého je to jak Marat, tak Sade. To je plus a mínus, jing a jang jak obecně, tak v každém člověku. Říkat „Já jsem Marat“ je lež a říkat „Já jsem jenom Sade“ je také lež. Je to přece boj v průsečíku. Ale nejen ve společnosti, ale hlavně v každém z nás.

Martin Rumler

MARAT/SADE: A CO S TÍM?

„Revoluce jsou zřídka kdy tvořením něčeho nového, jsou to změny smyslu,” konstatoval kdysi v jedné ze svých studií francouzský historik Jacques Le Goff. Jen o pár let starší německy píšící dramatik (svého času s československým pasem) Peter Weiss napsal v polovině šedesátých let hru o francouzské revoluci, která se stala slavnou po celém světě. Usadil ji do prostředí blázince a ikonu permanentní revoluce, krvavého idealistu Jeana Paula Marata učinil hlavní postavou naučné hry, kterou s chovanci blázince nacvičil bojovník za totální svobodu těla a chtíče markýz de Sade, toho času též internovaný v dotyčném ústavu.

Hra proti sobě postavila dva principy: markýzův do krajnosti hnaný individualismus a Maratovu ideu politicko-společenské revolty. Vše ovšem na půdorysu historických událostí a skutečných faktů rozehrávaných formou (až) lidového, ba jarmarečního divadla, v němž mají své logické místo sborové výstupy, blázni či postava Opovědníka (v tomto případě vystupující pod jménem Vyvolávač).

Vztáhnout hru o událostech francouzské revoluce k současným tuzemským poměrům, naznačit pár aluzí k sametovému převratu (též již poměrně historickému, neb více než čtvrtstoletí starému), vyškrtat z ní zdánlivě nadbytečné pasáže (francouzského) historického kontextu a zakomponovat do ní nemálo motivů odkazujících k problémům současné Evropy, včetně rostoucího ohrožení „přistěhovalety” kulturami a s nimi spojené radikalizaci evropské společnosti - o to vše se pokusili českolipští inscenátoři. Tedy možná. Vlastně se spíše pokusili Weissovu hru upravit a přenést do naší současnosti. Nebo snad si nad její kóstrou napsat hru vlastní, která si však z té Weissovy nese ideje, postavy, rámcovou strukturu a dokonce některé textové pasáže.

Výsledkem je však scénický tvar, který sice disponuje jistými výtvarnými kvalitami či jedním výtečným hereckým výkonem Pavla Landovského v roli markýze de Sade, ale její ideová náplň se stává spíše vratkým konstruktem, v němž se křečovitě ukazuje, že dnešní (stále ještě porevoluční?) doba je už opětovně zkažená a (snad) v ní opětovně začíná znovu klíčit potřeba nové změny smyslu, alias nové revoluce.

To jsou ovšem slova. Slova, slova, slova. Slova mediálně vděčná, zdánlivě populární, leč (v mých očích) zcela zbytečná, ba zbytečná. A že je dnešní doba špatná? Dobrá, ale to - s prominutím - dobře víme.

Petr Christov

Bylo to divadelně efektní, ale nerozumím tomu. Krásné herecké výkony, úžasný zvuk, světla. Hodně mě bavil zvuk a práce zvukaře. Ale mám z toho rozporuplné pocity.

Roman z Českého Krumlova

Jsem z toho tak přepadlá, že ještě vůbec nevím. Představení bylo emočně strašně silné. Ještě jsem několik minut seděla fascinovaná v sále.

Jana z Prachatic

Bylo to úžasné. Moc se mi to líbilo. Obdivuju, jak to zahráli. V mých očích jsou to totální profesionálové. Do divadla chodím často a za tento výkon se nemusí vůbec stydět. Naopak.

Marie z Prahy

Nevím, co bylo tématem hry. Současná politika nebo listopad 1989? Nebo Francouzská revoluce? Nevím, takhle hned po představení si na to nejsem schopná odpovědět. Ale divadelně to bylo krásně zvládnuté, úžasná byla práce se zvukem. A hodně dlouho budu mít před očima scénu zavraždění Marata s předáváním nože. Ale jak říkám, nevím, o čem to vlastně bylo. Je to divácky náročné představení.

Eva z Volyně

Mirko Stieber: Bláha a Vrchlická

NEUMÍME SE SEBOU ZACHÁZET

Rozhovor s režisérkou Jaroslavou Houzimovou

Můžete mi krátce popsat divadelní historii v Malenicích?

Abych pravdu řekla, historii moc neznám. V souboru ji mapuje kolegyně. Nevím, kdy přesně divadlo v Malenicích ustalo. Ale v devatenáctém století byl herec v každé chalupě. Měli deset her za rok.

Odkud přišel podnět na divadelní tradici navázat?

My jsme ani nechtěli navazovat. Napadlo nás, že by to byl dobré, zkusit divadlo. To je všechno.

Jaký je váš repertoár?

Inscenace Bláha a Vrchlická je třetí v pořadí. Začali jsme pohádkou. Konverzační komedii se nám zatím nepodařilo dotáhnout do konce. Teď máme další pohádku a dvě hry rozpracované.

V souboru působíte jako jediná režisérka?

Ano. Celkem nás je pět nebo šest lidí, občas někoho přemluvíme.

Jak vznikla inscenace Bláha a Vrchlická?

Chtěli jsme hru pro dva herce, abychom mohli mít premiéru. Míváme premiéru každý rok. A nám se stále

nedařila ta konverzační komedie. Eliška s Jardou jsou strašně šikovní herci a hru zvládli nazkoušet bokem. Premiéra byla v roce 2013.

Proč jste si vybrali tento text?

Hledali jsme vyloženě hru pro dva. Měli jsme několik možností. A Bláha a Vrchlická prostě vyplynula. Jedná se o televizní inscenaci, ale je to i divadelní hra. Museli jsme ji proškrtat a dotvořit podle svého.

Hraní ve Volyni se neobešlo bez komplikací...

Když už jsme dostali postup v Dačicích, Jarda se zarazil. Měl v tuhle dobu dovolenou v Egyptě. Zjistil, že se vrací 16. května v jednu hodinu. Já jsem si vyžádala, abychom hráli až večer, abychom to zvládli. Ve čtvrtek mi poslal SMS, že je vše v pořádku. A dnes to byl od rána stres. Čekala jsem na zprávu. Volal asi ve tři hodiny, že je v Čimelicích. To už bylo lepší.

Režírujete vlastní dceru, jaké to pro vás je?

Normální. Nevidím v tom zádrhel, nebo zátěž. Vztahy nejiskřily. Spolu jsme vlastně nápad s divadlem začaly realizovat. Nemám problém a doufám, že ho nemá ani ona (smích).

Malenice, odkud pocházíte, jsou kousek od Volyně. Byli jste tady po celou dobu festivalu?

Ano. Chodili jsme oba dva víkendy na semináře. Já zažila oba dva, Jevištní řeč i Herecký seminář. A byly skvělé. Eva Spoustová je výborná. Z jejího semináře jsem nadšená. Herecký seminář je pro mě těžký. Přijdu si tam nepatříčně, protože na jevišti nestojím. Neumím to. Ale je to legrace a zároveň poučení. Beru to jako školu. Cokoliv se dozvím o divadle, беру jako přínos. I představení jiných souborů. Člověk si může něco okouknout, dobrý nápad, špatný nápad.

A jaké jsou vaše režijní zkušenosti?

(smích) Žádné. Asi do toho nemůžu počítat mou účast v kulturní komisi, kde jsme dělali hry pro děti. Ale jinak nic. Všichni jsme se to začali učit, včetně herců. Nikdo z nás neabsolvoval žádný seminář.

Napadlo vás přihlásit se do semináře na Jiráskově Hronově?

Jak jsme absolvovali semináře tady, tak by nás hodně zajímaly. Je to skvělé. Všichni jsme nadšení. Je to pro nás něco nového. Neumíme se sebou zacházet. Pořád se učíme.

Helena Plicková

„NESPOMALUJÍ“ A MILUJÍ!!!

Spolek ochotníků z Malenic (SPOMAL) si k inscenování vybral text Mirko Striebera „BLÁHA A VRCHLICKÁ“. Považuji to za dramaturgicky velmi šťastné, neboť jde o začínající soubor, který zcela jednoznačně odhadl svoje schopnosti i limity včetně cílové skupiny pro kterou v zásadě hraje.

Velmi dějově úsporný děj této komedie vychází ze základní dramatické situace, kdy při „náhodném“ setkání požádá telefonistka Vrchlická výpravčího Bláhu o to, aby jí udělal dítě. Tato nepůvabná a krátkozraká přímočará žena středního věku cítí, že jí bijí „biologické“ hodiny a není již čas hledat osudovou lásku, nýbrž počít vytoužené dítě vlastně s kýmkoliv, koho ten den potká. Řízením osudu se potenciálním otcem jejího dítěte má tedy stát právě Bláha. Ten nejdříve vzdoruje, ale urputnost Vrchlické a její touha po dítěti Bláhu k aktu přinutí a můžeme tak sledovat nejen reprodukční fázi jejich vztahu, ale i rodící se vzájemný cit, který dojde až oné osudové povahy, na který již Vrchlická rezignovala.

Text i jeho inscenace nepopírá, ale naopak vyrůstá ze základů kvalitního zábavného divadla. Skrze jasné dané a zmotivované situace i jednání postav a to jak slovní i fyzické, procházíme chronologickým vývojem jejich vztahu. Velmi dobře zvládnuté slovní jednání obou herců Jaroslava Lukeše i Elišky Houzímové, jejich schopnost vzájemné souhry i pozitivnímu přístup, radost a energie, kterou jsou navíc beze zbytku schopni předávat divákům, jsou základní devizou této inscenace. Navíc vidíme neambiciózní režii, která nejenže dobře pracuje přes herce v situacích, ale i přes hudební složku inscenace, jejíž funkce je někdy atmosférotvorná a jindy se stává přesným komentářem shrnujícím viděné či avízované.

Přesto, že vidíme jisté limity například v scénografickém řešení v provedení inscenaci, zůstává zde hluboce lidský, pravděpodobný, divadelně stylově čistý a silně uvěřitelný příběh dvou lidí, kterým se plní jejich sen, divák jim to přeje a do značné míry je schopen se s nimi ztotožnit a empaticky projít všemi fázemi i peripetiemi jejich vztahu. A to není málo.

Jaromír Hruška

Dobry, dobry. Moc se nám to líbilo.

Marie z Nihošovic

Bylo to moc hezké. Jsme z toho veselé. Bude se nám dobře usínat.

Marie z Volyně

Pěkná lehká komedie, místní publikum. Byla úplně jiná atmosféra.

Jirka z Pardubic

Líbilo se mi to celé. Herecké výkony. A na konci, jak vytáhl piškoty, jsem brečela.

Šárka z Krkonoš

Eliška byla úžasná. A bez komentáře. Před sebou jsem měla korpulentní paní, přes kterou jsem se musela naklánět (smích).

Jana z Volyně

Pěkné, pěkné. Tak... zasmál jsem se. Víc jsem nečekal.

Jozef z Karolinky

Já jsem to už viděl. Představitel hlavní role je můj bratranec, takže vím, že je šikovný a talentovaný.

Václav z Volyně

Bylo to moc hezké. Viděla jsem hru potřetí a pokaždé brečím. Hlavně kvůli piškotům. Jsou šikovní.

Hana z Volyně

Viděl jsem to potřetí. Jsem nadšený a moc jsem jim držel palce. Mám k tomu své určité výhrady, které jsou technického rázu, ale to bych jim nerad kazil. Představení je osobité podání souboru. Veškerá invence od nás divadelníků by to mohla zkazit. Vidím tam technické věci, hlavně v přestavbách, ale to si musí najít sami. Jsou kouzelní. Příběh je jednoduchý, lidský. Není to klauniáda. Jemný humor.

Roman z Husince

ROZHOVOR

...dokončení ze strany 1

A jak místní tráví volný čas?

Teď je moderní sport, aerobick, zumba, body styling, kruhový trénink. Lidé chtějí se sebou něco dělat. To je dobře. Ale jak říkají Sokolové: chce to rozvoj těla i ducha. Mělo by to tedy být v souladu. Každý měsíc zveme do Volyně jedno amatérské divadlo. Když už to nacvičí, tak ať hrají, že jo? V průměru dorazí do kina šedesát osmdesát lidí. V případě volyňské premiéry je samozřejmě plno, dvakrát. To jdou na Pepíka a na Frantu.

Co byste popřál Divadelnímu Pikniku?

Vyprodaný sál. Aby amatérské divadlo konkurovalo profíkům, což se již teď v některých případech děje. A aby byl padesátý ročník republikovo-světová akce, kde se budou lidi v předprodeji rvát o lístky jako na Címrmany.

Helena Plicková

PROGRAM

Neděle 17. května 2015

10.00 (MP) HOST PŘEHLÍDKY

Divadlo Spektákl / režie Jan Holec

Divadlo Spektákl: **Fraška o Dušanově duši**

12.00 (NN) Slavnostní zakončení

Divadelního Pikniku Volyně 2015

s vyhlášením výsledků, předáním ocenění a rautem

BURKE CUP

www.divadelnipiknik.cz

Zpravodaj XXIV. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2015. Redakce: Petra Jirásková, Kateřina Chalupníková - Horáčková, Helena Plicková, Martin Rumler, David Slížek. Vydává Volyňská kultura. Náklad 100 výtisků.